

Arrest

nr. 61 623 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, biedt zich op 29 augustus 2008 samen met haar kind aan in België om zich te laten inschrijven. Verzoeksters echtgenoot is een Canadese onderdaan die in het kader van zijn tewerkstelling naar België komt, hij had zich reeds aangeboden voor inschrijving op 28 juli 2008.

De familieleden worden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor één jaar, tot 18 september 2009.

Op 4 juli 2009 wordt een positief samenwoningsverslag opgesteld.

Op 17 september 2009 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken toestemming om het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen tot 18 september 2010 onder bepaalde voorwaarden (onder andere de tewerkstelling van de echtgenoot).

De echtgenoot en verzoekster vragen een verlenging van hun bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 29 september 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Mechelen of verzoekster daar nog verblijft. De stad Mechelen antwoordt op 28 oktober 2010 dat verzoekster sinds 12 oktober 2010 een adreswijziging lopende heeft, aangevraagd te Leuven.

Op 28 oktober 2010 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de stad Leuven als de stad Mechelen om een onderzoek uit te voeren.

Op 9 november 2010 deelt de stad Mechelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de echtgenoot van verzoekster meedeelt dat verzoekster hem verlaten heeft en dat ze van plan zijn te scheiden.

Op 16 november 2010 wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeksters echtgenoot verlengd voor een termijn van één jaar.

Op 13 december 2010 stelt de lokale politie van Leuven een verslag op waaruit blijkt dat verzoekster verklaart dat zij en haar echtgenoot van plan zijn om te scheiden en dat verzoekster en haar zoon in Leuven samenwonen met een Belg. Op 3 januari 2011 deelt de stad Leuven een stuk mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door de echtgenoot van verzoekster, waarin hij verklaart akkoord te gaan dat de zoon bij de moeder verblijft.

Op 8 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 10 ter §3 van de W. 15.12.1980 en het artikel 26/2 §2 al 5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan :

A., E. M.

geboren te P. op 26.11.1973

onderdaan van de Filipijnen

verblijvende te (...)

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993 ;

Uit een fax van het gemeentebestuur van Mechelen dd. 28.10.2010 blijkt dat betrokkene en haar kind op 12.10.2010 een adreswijziging aangevraagd hebben naar Leuven .

De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is met de persoon die zij kwam vervoegen.

Betrokkene onderhoudt dus geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer met A. R. W. T., de persoon in functie van wie zij naar België gekomen was.

Uit een socio-economisch onderzoek blijkt het volgende :

Mevrouw verklaarde op 23.11.2010 tevens het volgende :

"Om persoonlijke redenen tussen mij en mijn echtgenoot besloten wij om te scheiden. Wij gingen reeds samen naar de notaris om echtscheiding met onderlinge toestemming te laten opstellen. Momenteel ben ik samenwonend met S. P., die mij en mijn zoon onderhoudt.

Zij heeft een broer in Saoedi-Arabië en haar ouders en een andere broer leven in de Filipijnen."

Bijgevolg wordt de vestiging geweigerd.

(...)."

Op 8 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters kind de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoekster wordt een bevel tot terugbrenging van dit kind gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*"Ik ben van oordeel dat de Minister foutief toepassing heeft gemaakt van artikel 10ter §3 van de Wet van 15 december 1980 en dat hij ten onrechte art. 11 §2, 2° lid niet leeft toegepast;
Volgens die wet hebben vreemdelingen het recht zich in België te vestigen met hun echtgenoot, wanneer die gemachtigd of gevestigd is (art. 10); wij voldeden hieraan: we waren gehuwd, en ik heb verblijf gekregen in functie van mijn echtgenoot A. R. W. T.;
Volgens artikel 11 van de Wet van 15 december 1980 kan de minister de verblijfsvergunning van de vreemdeling in gezinshereniging weer intrekken, wanneer blijkt dat hij niet langer meer samenwoont;
Echter stelt art. 11 §2, 2° lid dat "de op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing enkel mag getroffen worden [...] gedurende een periode van twee jaarna afgifte van de verblijfstitel;"
Ik heb al op 12 september 2008 afgifte gekregen van een document bij Stad Mechelen, toen ik me daar ben gaan aanmelden;
Pas op 12 oktober 2010, zijnde dus precies twee jaar en één maand later, heb ik overdracht van mijn adres naar Leuven gevraagd, omdat in die periode het samenwonen niet meer houdbaar bleek en ik toen bezwaren in handen kreeg over het feit dat mijn man aanhield met andere vrouwen;
Ik ben dus wel degelijk meer dan twee jaar lang gevestigd geweest;
Daarom vind ik de beslissing hoogst onjuist, omdat de Minister nergens rekening blijkt te hebben gehouden met deze regel; bovendien werd geen rekening gehouden met het feit dat mijn zoon hier nu studeert en integreert, zodat een bevel om het grondgebied te verlaten voor hem rampzalige gevolgen heeft;
Ik meen dan ook dat de beslissing tot aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook genomen in overtreding met artikel 11 van de Wet;
Ik vraag dan ook dat deze beslissing minstens om deze reden zou worden vernietigd;"*

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster uit het oog verliest dat artikel 11, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geldt voor de vreemdeling die op grond van artikel 10 werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk. *In casu* werd verzoekster niet toegelaten tot verblijf maar was zij enkel in het bezit van een A-kaart (tijdelijk verblijf). Artikel 11, § 1 is van toepassing en niet artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit de inhoud van artikel 10ter, § 3, dat uitdrukkelijk verwijst naar artikel 11, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris diende artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet niet toe te passen. Verzoeksters kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

2.3. Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing betwist en tevens de schending aanvoert van de artikelen 10ter, § 3 en artikel 11, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft als echtgenote van een in België tewerkgestelde vreemdeling een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 10bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, als familielid van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor beperkte duur. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekster en haar echtgenoot werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister) dat onder voorwaarden werd verlengd. Verzoekster verkreeg een tijdelijk verblijf van 18 september 2008 tot 18 september 2009, en vervolgens van 18 september 2009 tot 18 september 2010.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 10ter, § 3 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kunnen beslissen om de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te verwerpen, hetzij om dezelfde redenen als de redenen bedoeld in artikel 11, § 1, 1° tot 3°, hetzij indien de vreemdeling de andere voorwaarden van artikel 10bis niet of niet meer vervult (...)."

Er wordt tevens verwezen naar artikel 26/2, § 2, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de in § 1, eerste lid, bedoelde vreemdeling niet gemachtigd is tot het verblijf, geeft hij hem, naargelang het geval, een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 10bis van de vreemdelingenwet, namelijk dat zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de persoon in functie van wie zij naar België gekomen was.

Verzoekster betwist de feitelijkheid niet dat zij geen gezin meer vormt met haar echtgenoot. In het middel voert verzoekster echter aan dat artikel 10ter, § 3 van de vreemdelingenwet niet kon worden toegepast en dat artikel 11, § 2, 2° van de vreemdelingenwet diende te worden toegepast. Dit door verzoekster aangehaalde artikel luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° (...)

4° (...).

*De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel (...). In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel (...) volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.
(...).”*

De vraag rijst of verzoekster echter wel kan worden beschouwd als “de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk”. Verzoekster werd reeds twee maal gemachtigd tot een verblijf van één jaar op basis van het tijdelijk verblijf van haar echtgenoot die ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België gemachtigd werd tot een verblijf in België van beperkte duur. Artikel 10bis van de vreemdelingenwet is bijgevolg van toepassing op verzoekster.

In de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2005 - 2006, n° 2478/001, p. 51) wordt verduidelijkt dat artikel 10 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op gezinsleden van vreemdelingen die voor een onbepaalde duur in het Rijk verblijven of er gevestigd zijn, en dat het systeem dat wordt voorzien in het nieuwe artikel 10bis betrekking heeft op gezinsleden van een vreemdeling met beperkt verblijf. “In het voorgestelde systeem zullen de gezinsleden van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur recht hebben op hetzelfde type machtiging, dat op dezelfde manier beperkt is. (...). Het voorbeeld van de gezinsleden van een vreemdeling die een arbeidskaart heeft ontvangen, zal dit verduidelijken: net zoals deze vreemdeling, zullen de familieleden een machtiging tot voorlopig verblijf (MVV) ontvangen en na hun aankomst in België zullen ze een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) ontvangen, dat dezelfde geldigheidsduur heeft als het BIVR dat aan de werknemer wordt afgeleverd. (...) Uit wat voorafgaat volgt dat de aangevraagde machtiging niet aan een discretionaire beoordeling zal worden onderworpen. Indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, zullen de betrokkenen recht hebben op een machtiging, zoals nu al het geval is voor de gezinsleden van een student. Artikel 10 van de wet zal dus enkel van toepassing zijn op de gezinsshereniging die wordt toegestaan aan een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is om voor een onbepaalde duur in België te verblijven of aan een vreemdeling die gemachtigd is om zich in België te vestigen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster die gemachtigd werd tot een verblijf op grond van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet, zich niet kan beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet. Haar echtgenoot was immers nooit gemachtigd tot vestiging of tot onbeperkt verblijf in het Rijk. Zijn verblijf werd en wordt enkel toegestaan voor beperkte duur in het raam van zijn activiteiten in België.

Nu verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet, kan zij niet dienstig verwijzen naar artikel 11, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is op vreemdelingen die op grond van artikel 10 toegelaten werden tot een verblijf in het Rijk.

Verzoekster ontkent niet dat zij geen huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met haar echtgenoot, zodat in alle redelijkheid kon worden vastgesteld dat zij de voorwaarden van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet niet meer vervult.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10*ter*, § 3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET